

[Bolvig]

Man henviser i skrivelser fra adoptionsnævnet bestandig til, at baggrunden for de restriktive regler er hensynet til barnets tarv. Det har naturligvis også lydt her i dag, og derom kan alle være enige. Det lyder smukt og rigtigt, men det er efter min personlige mening udtryk for en skrivebordsteori. Ingen kan vel være i tvivl om, at titusinder af forældreløse børn i en række fattige lande lever under kummerlige forhold og med en udsigtsløs fremtid. Bør det da ikke være en dansk opgave at sikre så mange børn som muligt en sikker og tryk fremtid? Er det ikke dejligt at kunne medvirke til at opfylde barnløse danskes drøm om at give en dreng eller en pige en kærlig tilværelse? Bør vi ikke, vi i Danmark, leve op til FN-erklæringen om barnets rettigheder, som vi underskrev i 1959? Jeg vil gerne citere fra denne erklæring:

»Barnet skal have adgang til og mulighed for at udvikle sig psykisk, moralsk, åndeligt og socialt på sund og normal måde under frie og under værdige forhold.

Barnet skal have ret til tilstrækkelig ernæring, bolig, hvile og lægehjælp.

Barnet trænger til kærlighed og forståelse, for at dets personlighed kan udvikle sig fuldt ud harmonisk.«

Jeg synes, det var en god opgave for Danmark. 1979 vil blive proklameret som barnets år. Derfor synes jeg ikke, vi bør gå ind i barnets år med verdens strengeste adoptionslovgivning.

For vi begrænser jo selv antallet af børn til adoption gennem et bureaukratisk adoptionsforløb, der bevirker, at adoptionsformidlende organisationer i udlandet sender børn til andre lande. Vi forlanger i vort registreringsglade land en række oplysninger, som vanskeligt eller slet ikke kan besvares. Det er ikke muligt f. eks. i Bangladesh eller i en flygtningelejr på grænsen mellem Thailand og Cambodja at oplyse et dansk samråd om et hittebarns oprindelse, om et hittebarns fødested, tidligere sygdomme, serologiske prøver eller om barnets horelse.

Hvorfor lægger vi de såkaldte gruppe 2 adoptioner for had, når vi ved, at mange lande og myndigheder foretrækker denne mere private form for adoption? Til Sverige kommer der ti gange så mange børn, bl. a. på grund af disse gruppe 2 adoptioner. Er det ikke vanvittigt, at vi på grund af den såkald-

te 1914-lov truer personer, som har opgivet navn og adresse på personer eller organisationer, hvorfra man måske selv har fået et ønskebarn, med bål, brand og bødestraf? Hvorfor tillader vi kun Terre des Hommes at formidle adoptioner fra to lande, når de hævder at kunne skaffe børn fra mange andre lande? Og er det ikke krænkende og forkert at nægte f. eks. overvægtige personer eller folk, der har været syge for år siden, i det mindste en forundersøgelse? Skaber nævnet ikke angstelse og utryghed ved i en skrivelse af 28. oktober 1976 at antyde, at aldersgrænsen meget vel senere kan blive sænket yderligere?

Jeg kunne tænke mig, at vi i statslig regie – hvis man mener, der ikke er børn nok til adoption – oprettede et formidlingskontor, der skulle træde i funktion, når nye krige eller nye naturkatastrofer igen kaster mængder af uskyldige børn ud i katastrofer. Det ville i hvert tilfælde være i Karen Jeppes ånd, hvis vi med glæde påtog os en sådan opgave.

For hvordan er forældreløse børns fremtidsudsigter i lande, hvor der hersker absolut fattigdom? Sult, sygdom, kriminalitet og prostitution, det er fremtiden for mange af dem, der overhovedet overlever, hvorfor man dårligt kan forestille sig, at sådanne børn får det værre i vores begunstigede samfund. Derfor burde det være en opgave for Danmark at sikre så mange børn som muligt, hvis fremtid er udsigtsløs, et hjem her i Danmark. Der er børn nok; det er viljen, der mangler. Hvis vi er villige til at hjælpe til, så er jeg overbevist om at vi kan klare det. Derfor finder jeg, det er rimeligt, at vi lempet den restriktive praksis i stil med det forslag, som det radikale venstre har fremsat. En følge af vores forslag vil netop være, at barnets tarv varetages.

Jeg vil gerne takke ministeren, for selv om ministeren på en vis måde var kritisk, så kunne jeg godt høre, at ministeren også fandt, at der var ting, der burde ændres. Derfor ser det radikale venstre naturligvis også frem til det møde, som ministeren meddelte at der vil blive taget initiativ til på Marienborg. Dér håber jeg også der vil blive rigelig tid til netop at drøfte, om der er børn nok, og hvis der er det, om det så ikke er rimeligt, at vi ændrer vores restriktive praksis.

**Grethe Philip (RV):**